

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Prefață</i>	11
Capitolul 1. Cum a apărut Viața pe Pământ?	23
Ce este, în sine, materia vie?	23
„Germeii ai Vieții” formați în spațiu au ajuns și pe Terra!	34
Note.....	48
Capitolul 2. Materia vie - o etapă a evoluției în spațiu și pe Terra	51
Care a fost „începutul” Universului?	51
Principiul antropic.....	62
Note.....	70
Capitolul 3. Noi, pământeni	71
Adevărata ființă umană terestră	71
Lumea Sufletelor pământene	93
Demonstrări științifice ale existenței tunelurilor spațiale.....	113
Note.....	126

Capitolul 4. Ei, galacticii	131
Impresionante gândiri, cunoaștere și fapte din trecut.....	131
OZN-urile au ajuns și la Organizația Națiunilor Unite ! ..	161
Magia unor legi fizice încă necunoscute.....	174
Stranii reactivări ale enigmei antice a lui Oannes !	192
Cercetători, dar și viitori confrăți veniți din galaxie	207
Note.....	218

Florin Gheorghită

NOI, PĂMÂNTENII, ȘI EI, GALACTICII

POLIROM
2020

Demonstrări științifice ale existenței tunelurilor spațiale

Deși motoarele marilor rachete alimentate cu combustibili chimici mai sunt încă soluția de bază a zborurilor navelor și navetelor terestre în cadrul sistemului nostru solar, în cursul deceniilor celei de-a doua jumătăți a secolului XX, specialiștii din țările avansate au făcut eforturi pentru a găsi soluții tehnice superioare, care să permită zboruri și spre alte sisteme solare din galaxie, toate fiind situate însă la distanțe imense. De exemplu, pentru a ajunge la „apropiata” stea a lui Barnard, situată la „numai” 6 ani-lumină față de Pământ, o navă cu tehnologia actuală ar parcurge traseul în 135.000 de ani... Deci esențialul este atât sporirea vitezei de deplasare, cât și reducerea maximă a cantităților de combustibili care trebuie să asigure reîntoarcerea navelor pe Pământ.

Astfel, în acele decenii s-au început studii și chiar unele experimente ale specialiștilor americani cu motorul atomic Nerva, ce oferea o reducere a greutateii combustibilului cu 90%. Izolarea față de radiațiile radioactive impunând însă greutăți extrem de mari, s-a renunțat la soluția respectivă. Astfel, specialiștii au studiat motorul termonuclear, care se baza pe serii de mici explozii nucleare. Însă problemele constructive mult prea complexe i-au determinat să renunțe chiar și la realizările experimentale. Dar specialiștii englezi de la British Interplanetary Society, fiind totuși atrași de această soluție, au dezvoltat

studiul respectiv sub denumirea „proiectul Daedalus” : pentru ajungerea și reîntoarcerea de la steaua lui Barnard, la o durată a zborului de 50 de ani, ar trebui construită o navă lungă de 240 m și lată de 165 m, cu o greutate la start de 52.000 de tone, al cărei motor să atingă o viteză de 40.000 km/secundă !

Specialiști germani coordonați de profesorul Eugen Sänger de la Universitatea din Stuttgart au elaborat, la finele secolului trecut, un studiu și mai pretențios : motorul fonic, bazat pe emiterea unui jet fonic propulsiv, emis prin procesul fizic al anihilării particulelor materiei prin particule de antimaterie ! (Dar până în prezent, și relativ recent, s-au obținut atomi de antimaterie numai pentru cel mai simplu element chimic : hidrogenul.) Desigur, posibilitățile de obținere a combustibilului de antimaterie, precum și ale depozitării acestuia sunt teme pentru un viitor încă nedeterminat... Problemele științifice erau însă și mai variate : motorul navei fonice ar oferi lent valoarea vitezei luminii (după două săptămâni ar realiza o viteză de „numai” 1.100 km/secundă) ; ulterior însă, astronauții ar fi martori ai unor ciudate fenomene fizice din cauza efectului Doppler, al creșterii frecvențelor radiațiilor luminoase la apropierea cu viteză de stele (radiațiile acestora devenind chiar și radiații X !) și al scăderii lor la îndepărtarea de acestea (până la un întuneric total în spațiu). Dar la o problemă esențială, fizicienii colaboratori nu au putut să ofere un răspuns : pentru atingerea de către navă a vitezei luminii, de 300.000 km/secundă – care

este viteza fotonilor luminoși –, ar trebui ca însăși nava și astronauții să fie transpuși în stare cuantică ? !

Totuși, separat de asemenea studii, în cursul secolului XX, fizicienii renumiți au dezbătut și au introdus noi cunoștințe fundamentale (ce aveau să se reflecte și în problema deplasării în spațiu), care au condus la o tulburătoare modificare a însuși modului de a gândi științific.

Fiind nemulțumit de o anumită plafonare impusă prin concepțiile clasice, fizicianul Albert Einstein a fost unul dintre promotorii schimbărilor în modul de a analiza fenomenele fizice. A fost o adevărată îndrăzneală provocatoare atunci când a reluat public o ciudată întrebare : *Nu cumva lungimea unui corp aflat în mișcare se modifică față de lungimea sa în repaus ?* Ce întrebare curioasă ! Ar putea oare, de exemplu, un metru să-și schimbe lungimea dacă ar fi antrenat într-un zbor cu o viteză sporită ?

Un alt fizician renumit, olandezul H.A. Lorentz, a oferit un răspuns concret printr-o demonstrație teoretică surprinzătoare : dezvoltarea matematică ce a prezentat-o conducea la o singură concluzie fizică fundamentală, aceea că *orice corp material aflat în mișcare se contractă pe direcția deplasării pe măsura creșterii vitezei sale !* Un alt fizician, austriacul C. Doppler (menționat mai devreme), se alăturase și el lansării de noi formulări explicative ale fenomenelor fizice fundamentale prin demonstrații fizico-matematice categorice ale existenței altui fenomen fizic la fel de „ciudat” : *culoarea radiației luminoase emise de o sursă se modifică atunci când sursa*

este în mișcare față de un observator care și el este în mișcare! Treptat, această demonstrație avea să fie preluată și să devină foarte cunoscută în astronomie, conducând, printre altele, la determinarea vitezei de deplasare a stelelor. Deci, în mod similar, frecvența vibratorie specifică a unei radiații luminoase monocromatice nu mai este nici ea o *mărime absolută*, după cum era bine stabilit în cunoașterea fizică clasică! În fapt, era o nouă afectare a concepțiilor vechi care considerau ca absolute dimensiunile ce caracterizau Spațiul...

Aceste demonstrații fizico-matematice privind *relativitatea fenomenelor fizice* l-au determinat pe curajosul fizician A. Einstein să mai formuleze o altă ipoteză provocatoare, ce sfida de asemenea cunoștințele științifice ale începutului de secol XX: *funcționarea mecanismelor unui ceas aflat într-un vehicul ce se deplasează cu o viteză sporită va încetini în funcție de viteza respectivă, precum și față de cea a mecanismelor unui ceas identic, aflat nemișcat undeva într-o cameră oarecare!* În timpul vieții lui A. Einstein nu au existat însă posibilități de verificare experimentală a unei asemenea provocări teoretice. Dar, după cum s-a comunicat de la NASA, lansarea către Lună a navei Apollo 8, în ianuarie 1969, a oferit confirmarea respectivă, atât la dusul către Lună, cât și la întoarcere: ceasul atomic de la bord a avut o întârziere de o secundă față de ceasul atomic identic aflat pe Pământ, în clădirea centrului de control al zborului!

Deci, nu numai Spațiul, ci și Timpul sunt mărimi fundamentale variabile, în funcție de viteza deplasării unui corp material! Aceste aspecte l-au stimulat în plus pe Albert Einstein să ofere științei din prima jumătate a secolului XX demonstrația fizico-matematică a *teoriei relativității*, devenită în cea de-a doua jumătate a secolului una dintre bazele științei moderne, concentrată într-un sistem de ecuații devenite clasice. Drept urmare, diferiți fizicieni și matematicieni, utilizând aceste ecuații, au dezvoltat tot mai amplu considerațiile teoretice privind atât relativitatea noțiunii de Timp, cât și relativitatea noțiunii de Spațiu. De exemplu, într-o carte editată în 1985 cu titlul *Teoria relativității explicată în mod intuitiv*, matematicianul L.C. Epstein a redat o interesantă scară a variației timpului în funcție de creșterea vitezei unei nave spațiale ideale. Considerând că ceasurile de la solul terestru ar înregistra trecerea unei ore, ceasurile de la bordul navei ar indica următoarele valori ale reducerii timpului: la o viteză de 96% din viteza luminii, timpul indicat la bord ar fi de numai 17 minute; la o viteză de 97% din cea a luminii, timpul scurs la bord ar fi de numai 12 minute; la fantastica viteză de 99% din valoarea-limită, timpul dilatat ar fi de 6 minute!

Teoretic, calculele au oferit *marea surpriză*: la atingerea vitezei luminii, la bordul unei asemenea nave *timpul se anulează, nu mai există!*

Deși relativitatea noțiunii de timp ni se pare a fi o fantezie științifică, există anumite texte vechi care

efectiv o confirmă! În *Miturile esențiale*, autorul român V. Kernbach²⁵, preluând scrieri din secolele anterioare de la câteva populații asiatice, care ar sugera unele variații ale timpului trăite altfel, a redat și un fragment dintr-o traducere slavonă a vechiului text ebraic *Vedenia lui Isaia* (neacceptat în Biblie). Extrasul conținea partea finală a discuției acestui profet cu Îngerul care l-a luat pentru o scurtă ședere într-o lume superioară „din ceruri” și dorea să-l readucă pe Pământ:

Și s-a căit Isaia de îndoiala sa. Atunci, îngerul care îi fusese dat să-l însoțească în ceruri i-a zis: Te vei întoarce acum pe pământ, printre ai tăi! Dar Isaia a spus: Pentru ce așa curând? Căci aici la tine numai două ceasuri am stat! I-a răspuns lui îngerul: Nu două ceasuri ai stat, ci treizeci și doi de ani. Și, înfricoșat, a rostit Isaia către îngerul care era cu el: Pentru ce, dar, să mă întorc întru trupul meu cel ofilit și bătrân? Și s-a întristat Isaia foarte. Atunci îngerul i-a spus: Nu te întrista, căci *tu nu vei fi bătrân*.

Totuși, în textul acceptat canonic în Biblie – Isaia, 13:5 – a fost menținută o specificare a lăcașului spațial din care au venit acei bărbați înalți care l-au luat în călătoria în ceruri pentru vizita care „a durat numai două ore”, în timp ce pe Pământ s-au scurs 32 de ani (!): „[...] vin dintr-un ținut depărtat, de la capătul cerului”.

Revenind la considerațiile științifice ale reputatului fizician Albert Einstein, acesta, constatând relativitatea noțiunilor de *spațiu* și *timp*, a introdus în cunoașterea